

Arrest

nr. 120 903 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 5 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat Kati VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 7 oktober 2013. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 05.04.2013 werd ingediend door: (...) om de volgende reden geweigerd :

0 Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Meneer diende op 05/04/2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij legde de volgende stavingsstukken voor in het kader van zijn aanvraag: een geschreven verklaring van aansluiting bij een Belgisch ziekenfonds vanaf 01/04/2013, betaalspecificaties ivm ontvangen uitkering (UWV Nederland) in de maanden mei en juni 2013 en bericht dd.09/04/2013 ivm hoogte WAO-uitkering.

Betrokkene dient als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, volgens art. 50 §2, 4° van het KB 08.10.1981, onder andere te bewijzen voldoende en regelmatige inkomsten te hebben. De bestaansmiddelen, bedoeld in art. 40 §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980) moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt er rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de Burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en regelmaat van diens inkomsten en het aantal familieleden die ten laste zijn.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat meneer zijn inkomsten haalt uit een arbeidsongeschiktheidsuitkering (WAO-uitkering) in Nederland. Wanneer we deze documenten nader analyseren, dienen we vast te stellen dat het uitgekeerde bedrag lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan een persoon met 4 kinderen ten laste in België. In de maand mei werd éénmalig een hoger nettobedrag uitgekeerd, maar dit bedrag bevatte het vakantiegeld. De overige maanden ligt het regelmatige inkomen duidelijk lager. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene met dergelijk karig bedrag voldoende in het levensonderhoud kan voorzien van zichzelf en zijn gezinsleden. Evenmin wordt aangetoond dat hij eventueel over aanvullende inkomsten kan beschikken.

De betrokkene legt aldus onvoldoende bewijs voor dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij en zijn gezinsleden ten laste komen van het sociale bijstandstelsel (artikel 40, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980).

Het verblijf van de minderjarige kinderen HL (2003); HS (2006); HK (2009) en HZ (2010) kan evenmin worden toegestaan. Het verblijfsrecht werd immers geweigerd aan de persoon die zij wensen te vervoegen, met name de vader. Hierdoor kan artikel 40 bis, §2, 3° van de wet van 15/12/1980 geen toepassing meer genieten.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 51, §1, 1e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenbesluit) en de formele motiveringsplicht. Art. 51, § 1, eerste lid Vreemdelingenbesluit bepaalt: (...). Verwerende partij heeft inzake geen discretionaire bevoegdheid. Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat er eerst een weigering zonder bevel moet volgen, met een bijkomende termijn van een maand om aanvullende documenten voor te leggen, alvorens een beslissing tot weigering met bevel te nemen. Gezien verwerende partij meteen een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen, schendt verwerende partij artikel 51, §1 Vreemdelingenbesluit en zijn formele motiveringsplicht. Verzoeker beschikte nog over bijkomende documenten die aanvullende inkomsten aantonen (stuk nr. 3), hij heeft de kans niet gehad deze alsnog voor te leggen."

2.1.2. Artikel 51, § 1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

"Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag volgende stukken bijbracht: een geschreven verklaring van aansluiting bij een Belgisch ziekenfonds vanaf 1 april 2013, betaalspecificaties aangaande ontvangen uitkering (UWV Nederland) in de maanden mei en juni 2013 en bericht van 9 april 2013 aangaande de hoogte van de WAO-uitkering.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het verblijf wordt geweigerd omdat verzoeker onvoldoende bewijs heeft voorgelegd dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij en zijn gezinsleden ten laste komen van het sociale bijstandstelsel.

Verzoeker verwijst in het middel naar stuk drie als bijlage bij het verzoekschrift, zijnde het bewijs dat hij maandelijks een bedrag rond de 780 euro netto van het Bedrijfspensioenfonds voor de Landbouw krijgt. Dit stuk is echter niet voorgelegd aan de verwerende partij.

Uit voorgaande volgt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker wel “alle vereiste bewijsstukken” heeft voorgelegd doch dat hij niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. De verwerende partij kon derhalve toepassing maken van artikel 51, § 1, tweede lid van het vreemdelingenbesluit.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 51, §2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenbesluit) en de formele motiveringsplicht. (...). Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd, maar geeft dit aan voor het bevel. Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven. (...).”

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt: *“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”*

De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt wel vermeld in de bestreden beslissing dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, maar er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet *ipso facto* voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijven. Zo kan het zijn dat verzoeker om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (*cf.* RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“DERDE MIDDEL: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve handelingen, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: (...). Om te beginnen haalt verzoeker aan dat hij wel degelijk over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker is 80 tot 100 % arbeidsongeschikt. Hij ontvangt daarvoor maandelijks uitkeringen van de dienst UWV te Nederland. Verzoeker heeft bewezen voorgelegd dat hij maandelijks recht heeft op een uitkering van 1.402,66 euro bruto. In mei 2013 had hij recht op 2.739 euro netto, in juni 2013 ontving hij 1.249, 78 euro netto, de maanden juli tot september 2013 ontving hij telkens 1.256, 96 euro netto (stuk nr. 2). Daarbovenop ontvangt hij van het Bedrijfspensioenfonds voor de Landbouw maandelijks rond de 780 euro (stuk nr. 3). Artikel 40, §4, 2° Vreemdelingenwet is in casu van toepassing en bepaalt als voorwaarde voor verblijf voor unieburgers (...). Artikel 50, §2, 4° Vreemdelingenbesluit bepaalt: (...). Er wordt vooreerst nergens in de beslissing vermeld dat de bestaansmiddelen niet gelijk zijn aan minstens het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. De uitkeringen die verzoeker krijgt liggen ruim boven dit niveau. Hij heeft bewezen voorgelegd dat hij gemiddeld 1551 euro netto per maand ontvangt uit arbeidsongeschiktheidsuitkeringen (over de laatste vijf maanden). Dit is zeker meer dan het inkomstenniveau onder het welk sociale bijstand kan worden verleend. Derhalve wordt geacht aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voldaan te zijn. De wet voorziet in een vermoeden. Verwerende partij mag dit vermoeden niet zomaar naast zich neerleggen. Er werd nergens gemotiveerd waarom verzoeker zichzelf en zijn kinderen niet zou kunnen onderhouden met dit bedrag. Er werd evenmin een individuele behoefteanalyse ondernomen. Vervolgens haalt verzoeker ook aan dat verwerende partij geen rekening hield met het feit dat hij echtgenoot is van een Marokkaanse vrouw die in Nederland verblijfsrecht heeft en aldus ook kan bijdragen bij het onderhoud van hun gezin. Verwerende partij heeft daar op geen manier rekening gehouden bij het bepalen van de lasten het gezin. Verzoeker zelf ontvangt ook nog bijkomend maandelijks een bedrag rond de 780 euro netto van het Bedrijfspensioenfonds voor de Landbouw. Gezien hem meteen een weigeringsbeslissing met bevel werd betekend, heeft hij niet de kans gehad deze documenten nog toe te voegen binnen de termijn van één maand, overeenkomstig artikel 51 §1, eerste lid Vreemdelingenbesluit. In totaal komt hij dan ook gemiddeld aan een bedrag van 2331 euro per maand. Dit is ruim voldoende om zijn gezin te onderhouden. Verzoeker vervult dan ook alle vereisten gesteld in artikel 40 Vreemdelingenwet, en komt in aanmerking voor een verblijfsrecht in België. Dit vormt om te beginnen een schending van de motiveringsplicht. De bestreden beslissing laat immers niet toe om te begrijpen waar verzoeker niet in aanmerking zou komen voor een verblijfsrecht, en waarom de inkomsten niet afdoende zouden zijn. Daardoor is de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig. Daarnaast werd ook het zorgvuldigheidsplicht geschonden. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verwerende partij negeerde echter volkomen de hierboven genoemde documenten waaruit blijkt dat er nog sprake is van een Marokkaanse vrouw met Nederlands verblijfsrecht die eveneens kan bijdragen in het onderhoud van het gezin. De bestreden beslissing ging enkel in op de vraag of verzoeker als enige kostwinner zijn gezin zou kunnen onderhouden. Dit kan men bezwaarlijk zorgvuldig noemen.”

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoeker verwijst naar het bewijs dat hij maandelijks een bedrag rond de 780 euro netto van het Bedrijfspensioenfonds voor de Landbouw krijgt, merkt de Raad op dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit aan het Bestuur heeft meegedeeld, waardoor het Bestuur er ook geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in de kritiek dat nergens in de beslissing vermeld wordt dat de bestaansmiddelen niet gelijk zijn aan minstens het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

In de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Uit de voorgelegde documenten blijkt dat meneer zijn inkomsten haalt uit een arbeidsongeschiktheidsuitkering (WAO-uitkering) in Nederland. Wanneer we deze documenten nader analyseren, dienen we vast te stellen dat het uitgekeerde bedrag lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan een persoon met 4 kinderen ten laste in België. In de maand mei werd éénmalig een hoger nettobedrag uitgekeerd, maar dit bedrag bevatte het vakantiegeld. De overige maanden ligt het regelmatige inkomen duidelijk lager. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene met dergelijk karig bedrag voldoende in het levensonderhoud kan voorzien van zichzelf en zijn gezinsleden. Evenmin wordt aangetoond dat hij eventueel over aanvullende inkomsten kan beschikken.”*

Verzoeker komt bovendien niet verder dan louter te vermelden dat zijn echtgenote financieel kan bijdragen in het gezin.

Het derde middel is ongegrond.

3. Het beroep tegen de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre deze betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2013 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 september 2013 wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC